

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 13.11.1969, sp. zn. 6 Cz 49/69, ECLI:CZ:NS:1969:6.CZ.49.1969.1

Číslo: 34/1970

Právní věta: So zreteľom na to, že výpovedná lehota začína prvým dňom kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede, končí trojmesačná lehota podľa § 64 zák. práce vždy prvým dňom kalendárneho mesiaca nasledujúceho po uplynutí výpovednej lehoty a troch mesiacov.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 13.11.1969

Spisová značka: 6 Cz 49/69

Číslo rozhodnutí: 34

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Pracovní poměr

Předpisy: 65/1965 Sb. § 64

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobkyně sa domáhala na žalovanom zaplattenia náhrady ušlého zárobku za dobu od 1. 12. 1966. V priebehu konania uviedla, že od uvedenej doby jej mesačne uchádza suma 928,- Kčs, pretože jej žalovaný na základe výpovede z 22. 8. 1966 a kárneho opatrenia z 10. 12. 1966 (spočívajúceho v preložení do kaderníctva v L.) znemožňuje vykonávať prácu na jej pôvodnom pracovisku v P. napriek tomu, že rozsudkami Okresného súdu v Považskej Bystrici z 8. 12. 1966 a z 23. 2. 1967 bola vyslovená právna neúčinnosť týchto opatrení.

Žalovaný navrhol zamietnutie žaloby s poukazom na to, že v konaní vedenom na Okresnom súde v Považskej Bystrici pod zn. 6 C 147/67 o neplatnosť výpovede, danej žalobkyni dňa 28. 3. 1967, nebolo dosiaľ právoplatne rozhodnuté.

Rozsudkom Okresného súdu v Považskej Bystrici z 20. 4. 1967 bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobkyni na náhradu ušlého zárobku od 1. 12. 1966 do 31. 3. 1967 sumu 3721,- Kčs a platiť jej od 1. 4. 1967 sumu 932,- Kčs mesačne.

Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 6. 9. 1967 bolo odvolaniu žalovaného čiastočne vyhovie a rozsudok okresného súdu bol zmenený tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni na náhradu ušlého zárobku od 1. 3. 1967 do 30. 6. 1967 sumu 1357,- Kčs; v zbývajúcej časti bola žaloba zamietnutá. Krajský súd vychádzal z toho, že pracovný pomer žalobkyne mal skončiť dňa 30. 11. 1966 na základe výpovede, ktorú dostala žalobkyně od žalovaného dňa 22. 8. 1966. Podľa názoru

krajského súdu mohla preto žalobkyňa – vzhľadom na ustanovenie § 64 zák. práce – uplatniť mzdové nároky vyplývajúce jej z neplatného ukončenia pracovného pomeru výpoveďou k tomuto dátumu, najneskoršie do 28. 2. 1967. Pretože sa však zánik nárokov na náhradu mzdy podľa citovaného ustanovenia môže dotýkať len náhrady mzdy ušlej v minulosti, nie však nárokov uchádzajúcich do budúcnosti, priznal krajský súd žalobkyni náhradu ušlého zárobku od 1. 3. 1967, kedy tento nárok uplatnila v rozhodcovskom konaní, do 30. 6. 1967 v celkovej sume 3728 Kčs; keď však žalovaný zaplatil žalobkyni v mezidobí 2371,- Kčs, uložil mu krajský súd zaplatiť zbytok v sume 1351,- Kčs.

Najvyšší súd rozhodol o sťažnosti pre porušenie zákona podanej generálnym prokurátorom, že bol rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici porušený zákon a tento rozsudok zrušil.

Z odôvodnenia:

Výpoveďou z 22. 8. 1966 rozviazal žalovaný pracovný pomer so žalobkyňou ku dňu 30. 11. 1966. Táto výpoveď bola právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Považskej Bystrici z 8. 12. 1966 prehlásená za neplatnú. Kárnym opatrením žalovaného z 10. 12. 1966 bola žalobkyňa dňom 13. 12. 1966 preložená z pracoviska v P. na pracovisko v L. Toto kárne opatrenie bolo právoplatným rozsudkom (správne uznesením) Okresného súdu v Považskej Bystrici z 23. 2. 1967 zrušené.

Žalobkyňa uviedla v návrhu podanom rozhodcovskému orgánu dňa 1. 3. 1967 a v priebehu súdneho konania okrem iného, že žalovaný jej uložil kárne opatrenie spočívajúce v preložení do kaderníctva v L. a od tej doby, tj. od 13. 12. 1966, jej znemožňuje vykonávať prácu na doterajšom pracovisku v P. Z tohto dôvodu sa tiež domáhala náhrady ušlého zárobku s poukazom na to, že zmienené kárne opatrenie bolo zrušené ako nezákonné.

Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa sa dožadovala – pokiaľ ide o dobu od 13. 12. 1966 – náhrady mzdy z toho dôvodu, že jej žalovaný neumožnil pracovať. Ide teda o nárok na náhradu mzdy podľa § 130 zák. práce, nie o nárok podľa § 61 zák. práce, a preto bolo zánik tohto nároku treba posudzovať podľa všeobecného ustanovenia § 263 ods. 1 zák. práce, nie podľa ustanovenia § 64 zák. práce. Ak potom žalobkyňa uplatnila svoj nárok návrhom na rozhodcovské konanie podaným dňa 1. 3. 1967, bol tento nárok uplatnený včas.

Pretože však žalobkyňa podala návrh na rozhodcovské konanie dňa 1. 3. 1967, nedošlo k zániku ich nárokov ani keby boli posudzované podľa ustanovenia § 64 zák. práce. Ak výpoveď bola žalobkyni daná v auguste 1966, začala podľa ustanovenia § 45 ods. 3 zák. práce bežať výpovedná lehota dňom 1. 9. 1966. So zreteľom na ustanovenie § 266 ods. 2 zák. práce je posledným dňom lehoty počítanej podľa mesiacov deň, ktorý sa číslom zhoduje s dňom, od ktorého lehota začala. Ak bol teda nárok na náhradu mzdy uplatnený dňa 1. 3. 1967, bol uplatnený včas.

Pretože Krajský súd v Banskej Bystrici vychádzal z iného právneho názoru, porušil tým zákon, a to – pokiaľ ide o nárok na náhradu mzdy za dobu od 13. 12. 1966 – v ustanoveniach § 130, 261 ods. 1 a § 263 ods. 1 zák. práce, prípadne – pokiaľ ide o dobu od 1. do 12. 12. 1966 – v ustanovení § 64 zák. práce.